

Spies, rejs og vær glad:

Føroyskt gjaldoyra — nei takk!

— Tá loftbussurin við 300 froum ferðafólkum lættir sær á í Kastrup, við beinari kós móti Gran Canaria, eru fólk ógvuliga prátingarsom. Tey spyrja til høgru og vinstu, um hvussu ofta tú hevur verið á Gran Canaria... Ongin hevur áhuga fyrri, um tú als ikki hevur verið har áður. Tað er eins og sjálv-sagt, at nokur hava verið tvær, triggjar ferðir áður, onnur upp í fleiri ferðir. Eins fyrri oll er, at tey rósa hesum ferðum, so tú grun-ar einki.

At sleppa ur ódnarveðri-num í Føroyum nakrar dagar er mest umráðandi, til sol, summur og hvítar baðistrendur — hóast sandurin har líkast honum á Stykkinum, og er eins reinur og vakur á at lita!

Pass, pening og ferða-seðil hevur tú við sær, so her skuldi einki verið til hindurs fyrri at njóta nakrar goðar dagar.

Nútiðar ferðaháttur er so makaleysur, og viðvíkj-andi peningi, so hevur kenda gjaldingarkortið gjørt tað óneyðugt at hava reiðan pening við sær. Tú nýtir tann pening, sum er ætlaður til ferðina. Hann stendur í føroyska peningastovninum, so tær nýtist ikki at óttast fyrri stuldri o.s.fr.

Gjaldingarkort

— Tað visti seg seinni, at so einfalt er tað ikki á Gran Canaria, har telefon-netið ikki virkar betur enn vit hava hoyrt um í Fugla-firði.

Mannagongdin við gjaldingarkortinum er, at tú fert í bankan í Puerto Rico, har leiðin gekk, og bað um ávisa upphædd. Síðan verður gjaldingarkortið koyrt gjøgnum eina slusu, sum jattar umsókn- í hinum endanum — í hesum fari Eurocard skip-anin í Danmark. Tá tú kemur heimaftur og ferðin gjørd upp, verður pening-urin fluttur. Einfaldari kann tað næstan ikki verða fyrri ferðafólk, um telefonskipanin virkar — væl at merkja!

Tá bankamaðurin í Puerto Rico sá gjaldingarkortið, risti hann høvdið og segði, at telefonin var *kaputo*, og bað okkum koma aftur seinni, ella í morgin. Tað varð eisini roynt, men tá var tele- fonin framvegis *kaputo*.

— Kom aftur í morgin, so kanska tað riggar, var svarið dag um dag.

— Nu vóru goð ráð dýr, uttan pening ber ikki til at halda summarrí á einum stað, har alt er skipað eftir, hvussu nógvan pening ferðafólk kunnu nýta!

Gestir hjá Spies

Ferðamannafyrirøkkan Spies bjóðaði vælkom-in og heitti á fólkin í buss-inum, tá vit komu, um bert at koma á skrivstovuna, um okkurt ívamála tók seg upp. Vóru øll viðurskipti í lagi, so vóru Spies geit-irnar har eisini til reiðar at práta við fólk um leyst og fast. — Tað var nú so nógv sagt, vart tú var við, tá alt ikki gekk eftir

vild.

— Triðja dagin, har tú nærum ikki hevði havt stundir at njóta eina sol-strálu, tí vitjanin í banka-num var alt umráðandi, gekk leiðin á skrivstovuna hjá Spies, at fáa greiði á peningamalinum.

Har nevndu tey ferða-fólkið «gestir hjá Spies», so har mundi vera mögu-ligt at fáa um endan av hesi flokju.

— Áður høvdu vit vitjað á skrivstovuni, tá fingi vit lagt eina við, hóast áhugin fyrri ymsu handils-ferðunum við bussi ikki just var tann størsti — at eitt máttu vit royna, og tað var at fara á Spies Kabarettina, har geitirnar framferdu, og ummælini vóru sera goð — tá geitir-nar sjálar skuldu siga frá.

— Hóast peninga-trongd, so gjørdi vit av at royna hetta, sum kostaði nakrar 100 føroyskar krónur! Vit kundu spart okkum ómakin, tí verri framförslu høvi eg ongan-tíð sæð á okkara leiðum.

Ein 10. skúlaflokkur var sloppin betur burtúr slíkum skemti, enn geit-irnar hjá Spies.

Ferðaleiðara-herliðið

At vera ferðaleiðari hjá Spies merkir, at tú ert nakað serligt. Ikki bara eyðkenisbúrin ber boð um tað, men eisini medferðin hjá hesum ungfolkkum miðskeiðis í 20-unum, sum eru komin hendavegin at

Puerto Rico er frítúðar-býur burturav og íbúgv-arnir hómast bert sum krambafólk, á matstovum og gistingarhúsum. Hvar tey búgva og hvussu lívi-hátturin er, var als ikki møgult at fáa vitan um. Hevði tú áhuga fyrri slík-um, var ikki so frægt sum ein bók at fáa til keyps nakrastáðin. Til-veran sýnist vera tengd at ferðafólkkum, sum fara og koma hvørja viku. Tú kundi leiga ein bil og koyra kring oynna, men har vit komu vóru bara nakrar kroyssur spjaddar her og har, og tær vóru ikki líkar teimum snót-ligis bygningserknum, sum prýða frítúðarbyin.

vinna sær pening og spenning eitt áramál. Tey eru blíð, duga væl at siga søgur og eru ógvuliga sjálvklók.

— Í hesum fari, sum tá leiklutirnar millum geit-irnar skuldu bytast út á kabarettini, var fram-ferðin skilliga tann, at ein vókur genta varð tikin fram um aðra, sum var minni vókur á at lita.

— Kassadaman á skriv-stovuni hevði fingið leik-lutin at syngja solo, meðan tvær minni vakrar vóru juhu-gentur.

— Vónandi «stemmar» kassin hjá henni betur enn teir tonar, daman kroyti úr sær á pallinum. Hon rakti neyvan rætt eina ferð! Eini 1500 vaksin fólk vóru áskoðarar, og gongd-in inn og út teir triggjar timarnar, framförslan vardi, visti hvussu lítill áhugin var.

Rætt er at sangtrioin The Suprimes, sum var so kend í 70-unum, framfordi einar 20 minuttir, men fyrri tað fyrsta var bara heitið felags, við víða-kenda sangbolkin, og fyrri tað næsta taldi hon ikki meira enn 5 minuttir — um talan var um sjón-varp! Eg hevði varhugan av, at tað var «playback», tí sangrøddirnar ringaðu í hátalarunum og fylgi-spælið var sum eitt big-band, hóast bert tveir mataligir tónleikarar vóru at siggja á pallinum. Her var meira talan um vøddav-enjing enn røddvenjing!

— Hetta var so tað, sum elvdi til at seinasta oyrað varð brúkt.

Bankamaðurin segði nú bert «kaputo», tá vit stóðu og veipaðu við gjaldingarkortinum. Nú vóru goð ráð dýr.

Bara danskar og grønlandskar kekkar

Geitirnar høvdu heitt á ferðafólkið um at koma til teirra, um trupulleikar stóðust á ferðini, og tað varð eisini roynt.

Gjaldingarkortið var heldur ikki goðkent hjá Spies. Tey spurdu um onkran annan gjaldingarkort — um vit høvdu kekkhefti ella annað?

— Ju, gamani. Kekk-

Út at ferðast

heftið úr føroyskum pen-ingastovni, sum hevur av-talu við danskan stovn, varð leitað fram.

— Men, tiverri. Kassa-daman, sum ikki hevði oyra fyrri tónleiki, hevði skil fyrri krónunum! Hon segði, at tey bert kundu lata pening fyrri danskan ella grønlandskan kekk. Vit mutaðu imóti, rikis-felagsskap, sama gjald-oyra, samstarv millum føroyskar og danskar pen-ingastovnar o.s.fr., men alt segði tað sama.

— Hon risti høvdið og segði: «Vit hava nakrar reglur at ganga eftir» og «soleiðis er skipanin».

— Fyrri at sannføra okk-um, reykhon í telefonina, og fyrri fyrstu ferð sóu vit hetta tólið í nýtslu. Nokur orð og hornið varð lagt á: «Tiverri, vit kunnu ikki hjálpa». Eg spurdi, hvønn hon tosaði við, og hon segði at tað var stjóri hennara. Logði, sum handa telefonin var effek-tiv — men sjálvsagt ikki til okkara fyrirum.

— Nú kendist tað rætti-liga sum vóru vit undir lí-gruna fyrri peningastuld-ur, ella sum høvdu vit ikki «reint mjøl í posanum».

Móttakarinn skal gjalda

— Hvat er so at gera, varð spurt, og tá kom kassa-daman í tankar um, at vit kundu ringja heim til bankan, men bert um mót-takarinn kundi gjalda.

— Nú vóru vit at sam-metta við flokatrøll, sum vóru strandað í stóru verð! — Kortanei, okkurt annað mátti Spies fyrir-tok-an hava at bjóða, men svarið, vit fingi var, at um eini 200 fólk dagliga komu innar at ringja ókeypiss heim, so varð tað ov stór útreiðsla!

— Var so onkur dansk sendistova at heita á, sum kundi greiða hesa flokju, tá Spies ikki kundi?

— Ju, so forbarmaði ein

ungur maður seg yvir okk-um og ringdi til høvuðs-staðin á dansku sendi-stovuni har.

— Ju, vit kundu fáa eitt «bidrag», sum kortini bert var «engangseldse», ið klientar kundu fáa.

— Hyggasiggi! Nú var ikki talan um «gestir» meira, men heldur neyðarsligar «klientar». Tað fór at taka ein dag at fáa «bidraget» til Porto Rico, so avgjört varð at royna enn einaferð. Nú varð upplýst, at ein ávisur banki hevði goðar royndir við Eurocard, og at roynt átti at verðið har. — Ju-takk, nú hjálpti, hóast geitirnar hjá Spies ikki høvdu lyft höndina frá lið-uni í samfullar triggjar dagar!

— Úrslitið varð, at vit fingi pening í hesum banka, eftir at bankamað-urin í heilan tíma hevði roynt at fáa jatttilsi uppá umsókn okkara í Dan-mark. Tað eydnaðist held-ur ikki hesaferð, men økendi bankamaðurin, sum als ikki hevði nakra trygd fyrri, at hann hevði rætta móttakaran framman fyrri sær, útlýggjaði peningin uttan himpr. — Hann nevndi als ikki, at hann gjørdi hetta fyrri egnu rokning!

»Tænastan« røkkur bert til ferða-seðilin er goldin

— Ju, sólin og friløtan var kortini goð, men tað var ikki Spies fólkunum fyrri at takka! Óneyðugt er at siga, at Spies ella tað, sum hongur í hesi fyrirøku, als ikki fær okkum sum «gestir» aftur, men fyrri tey 100 tals fólk úr Føroy-um, sum fara at ferðast í summar: — Syrgið fyrri at hava øll viðurskipti í lagi, aðrenn avstaðferðina. Tá tú ert komin á staðið, er ov seint. Tá er ferðaseðilin goldin, og «tænastan» at enda komin.

Dagny Joensen

